

SOLÉ I CAMARDONS, Jordi (1995)

“Les paraules del futur”

València.

Editorial 3 i 4 (Contextos, 1)

Aquest és el darrer llibre que ha publicat Jordi Solé i Camardons. Fins ara ens tenia acostumats a llibres de Sociolingüística. Qui no ha llegit *Sociolingüística per a joves. Una perspectiva catalana?* Doncs, aquesta vegada el seu estudi s'ha centrat en una de les seves passions: la ciència-ficció. Però com podreu comprovar, si el llegiu, en cap moment ha perdut de vista la importància de la llengua i de la comunicació en tot tipus de literatura de ciència-ficció.

És un llibre a través del qual l'autor demostra una gran erudició literària i ens indica tot el que tenen de futuristes moltes obres de totes les èpoques, perquè si *Frankenstein* (1818) és la primera obra classificada com a de ciència-ficció, si es considera que aquesta suposa que una novetat científica provoca determinades conseqüències dins un determinat context social, Jordi Soler amplia el concepte i parla de la ciència-ficció com a element que ha fet possible la creació d'uns móns imaginaris on la presència dels idiomes ha esdevingut un tema clau, per aquesta raó es remunta al *Llibre d'Evast e Blanquerna* per situar-se dins la prehistòria de la ficció lingüística, dins el mateix començament de la història de la literatura catalana.

Citaré alguns fragments de l'autor per parlar del contingut de llibre: “El llibre consta de cinc parts: en la primera part defineixo i valoro la ciència-ficció com a eina que ens ajuda a entendre la realitat traspassant els límits que ens imposen l'ordre es-

tablert i els diversos contextos històrics; en la segona part em centro en l'estudi dels casos, és interessants que he trobat en la literatura en què la (in)comunicació i la pre-

sència de les llengües –llengües imaginàries en móns imaginaris– és un element clau dels relats... En la tercera part es fa explícita –absolutament transparent– la perspectiva ecoidiomàtica de la qual parteix l'autor d'aquest llibre, implícita al llarg de tot el treball. L'anticipació sociolingüística no-

més podrà aportar elements positius a la civilització dels terraquís si es fa des d'una perspectiva ecològica.

... Però també hem volgut construir el llibre amb voluntat didàctica, per aquesta raó hem introduït una breu quarta part amb apartats que fan referència a l'ús de la ciència-ficció com a eina educativa, especialment –però no únicament– per a l'ensenyament de la realitat (socio)lingüística.

Els textos i les lectures proposats també estan pensats com a material útil per als ensenyants i alumnes de secundària i universitaris sense complexos ni complexos ni cotilles acadèmics...” Aquesta, juntament amb les llistes bibliogràfiques, formaria la cinquena part del llibre.

El llibre és interessant del principi fins al final, però les propostes didàctiques que ens indica a la quarta part pot ser siguin les que més interessin als lectors d'una revista per a ensenyants. Aquí tenni els temes sobre els quals l'autor fa les seves propostes d'exercicis: les (im)possibilitats físiques (on demostra que també els professors i professores de Física i Química podem ajudar-se de la ciència-ficció per explicar la seva assignatura); les reflexions idiomàtiques; la prehistòria de la ficció-lingüística; les llengües internacionals modernes; les llengües dels extraterrestres; la destrucció de les llengües; cosmovisió i diversitat idiomàtica; l'idioma, instrument de poder i la comunicació.

Com podreu comprovar, tenim al nostre abast un altre llibre de recursos lingüístics i literaris per treballar a les classes de secundària i a la universitat. Que la ciència-ficció ens obri nous camins per endreçar la nostra realitat quotidiana i ens permeti trobar el de la normalització de la llengua catalana, perquè d'aquí 1.000 anys no es parli d'aquesta llengua com si només hagués estat de ficció.

Joan Lladonet